

Nr 108.

Godkänd av första kammaren den 22 mars 1926.

Godkänd av andra kammaren den 22 mars 1926.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till ändrad lydelse av § 5 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor.

(Bevillningsutskottets betänkande nr 26.)

Till Konungen.

I en den 12 februari 1926 dagtecknad proposition, nr 141, har Eders Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen besluta, att § 5 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor skall från och med den 1 juli 1926 hava följande ändrade lydelse:

§ 5.

Vid resa — — — införda kvantiteten.

Tullfrihet, varom i denna paragraf sägs, gäller icke för varor, som i handelsavsikt införas vare sig för att i vanlig ordning försäljas eller för att utlämnas såsom ersättning för verkställt arbete, ej heller för varor, som av handlande eller för handlandes räkning införas, såvitt de äro av de slag, med vilka han idkar handel; dock äger för särskilda fall generaltullstyrelsen härifrån medgiva undantag och därvid beträffande i handelsavsikt införda varor jämväl tillåta tullfri införsel av större kvantiteter än ovan angivits.

Resande vare — — — särskilt stadgat.

Den befogenhet att medgiva tullfrihet för varor, införda i handelsavsikt, som i enlighet med 1924 års riksdags beslut genom ett tillägg till tredje stycket av § 5 tulltaxeförordningen meddelats generaltullstyrelsen, är, på sätt till ovannämnda statsrådsprotokoll erinrats, enligt bestämmelsens orda-

lydelse begränsad till de maximikvantiteter, som enligt första stycket i nämnda paragraf må införas för egen förbrukning.

I likhet med föredragande departementschefen har riksdagen funnit, att ett fullt tillgodoseende av det med 1924 års författningsändring avsedda syftet kräver en sådan utvidgning av generaltullstyrelsens ifrågasvarande befogenhet, att tullfrihet, varom nu är fråga, må kunna medgivas handelsidkare för större varukvantiteter än som äro fastställda beträffande införsel för egen förbrukning. Givetvis kommer det att bliva för generaltullstyrelsen förenat med ökade svårigheter att inom den sålunda vidgade ramen avväga och begränsa medgivanden till tullfrihet liksom ock att åstadkomma en betryggande kontroll. Riksdagen har därför övervägt, huruvida åt Kungl. Maj:t bör förbehållas att meddela direktiv för utövan det av generaltullstyrelsens utvidgade befogenhet. I överensstämmelse med den ståndpunkt, som intogs av 1924 års riksdag, och i likhet med föredragande departementschefen har riksdagen emellertid ansett, att frågan om direktiv bör bliva beroende av ytterligare vunnit erfarenhet på området.

Riksdagen, som sålunda icke funnit någon anledning till erinran mot förslaget, får härmed för Eders Kungl. Maj:t tillkännagiva, att riksdagen, med bifall till Eders Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 141, beslutat, att § 5 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor skall från och med den 1 juli 1926 hava ovan intagna ändrade lydelse.

Stockholm den 22 mars 1926.

Med undersätlig vördnad.